

[Socialministeren]

tingets Socialudvalg. Nu har vi netop fået anden runde, og jeg kan ikke sige, hvor mange ansøgninger der er om projekter vedrørende børn, men det er forhåbentlig lige så mange. Selve området 0-6-årige var jo en af de ting, som Folketingets Socialudvalg prioriterede som noget, man skulle gøre noget ved.

Derfor må jeg samtidig afvise fru Inger Stilling Pedersens meget skarpe kritik af, at man ikke gør noget på det forebyggende område. Nu ryster fru Inger Stilling Pedersen på hovedet – jo, der blev sagt: Hvad gør vi for at forebygge? og: Vi kan ikke få penge til at forebygge, vi kører videre, uden at der gøres noget.

Det er faktisk en grov påstand, når Folketinget i enighed har vedtaget at sætte 350 mio. kr. af til forebyggelse og tværgående arbejde, og derfor vil jeg ikke anerkende det som en rigtig karakteristisk af situationen.

Jeg er derimod enig i, at der er et særligt problem, når vi taler om mulighed for deltid, men det synes jeg man skal se på i forbindelse med eventuelle aftaler om deltidsmuligheder for småbørnsforældre.

Fru Jane Oksen sagde – vist i en kort bemærkning – hvorfor ikke afskaffe vuggestuer, når vi har andre muligheder? Nej, jeg tror ikke, vi har råd til at afskaffe vuggestuer, når der er så stor en venteliste, som der er. Vi kan diskutere, om vi kan bruge dem på en bedre måde, men det er jo ved at være en kendsgerning i de større bysamfund, at man ikke har ret mange andre muligheder, og at bestanden af potentielle dagplejemødre er ved at være brugt op. Når man sætter annoncer i avisen nu om dage i de store byområder, får man nok nogle reaktioner, men de kan langtfra bruges alle sammen. Vi er altså ved at være derhenne, hvor der ikke er en bestand af mødre eller lidt ældre kvinder, som har lyst til at passe børn hjemme. Derfor handler dette her også om muligheden for tilgang til det sociale område, herunder også at få nogle bedre og mere kvalificerende uddannelser, sådan at vi tiltrækker unge mennesker til det sociale område.

Dernæst vil jeg gerne svare hr. Qvist Jørgensen på spørgsmålene om nogle presseforlydenheder om, hvad jeg havde sagt om selvejende institutioner. Med formandens tilladelse vil jeg gerne have lov at oplyse følgende, selv om det ikke har med denne sag at gøre.

Jeg var til konference i Landsforeningen af Forsorgsledere, og dér behandlede man den kendsgerning, at selvejende institutioner inden for ældreområdet er på tilbagegang rent tal-mæssigt og pladsmæssigt, når vi taler om plejehjemspadser, og det har mange gode forklaringer. De løsningsmuligheder, man dér skitserede, nemlig at man fra centralt hold skulle sikre deres beståen, eller, som det blev nævnt fra kontaktudvalget i et brev til mig, at man skulle slå sig sammen i en stor organisation for at lægge pres på kommunerne, anser jeg for en meget dårlig løsning. Hvis de selvejende institutioner ikke er bedre tilbud end de kommunale, kan man vel ikke fortænke en kommunalbestyrelse, når den skal til at nedlægge pladser, i, at den så vælger de selvejende frem for de kommunale; det er i hvert fald en kommunal afgørelse, som jeg ikke skal blande mig i. Det var det, jeg sagde.

Jeg vil med det samme sige, at jeg mener, man ofte har et andet indhold i de selvejende institutioner, end man har på ældreområdet. Men når man har opsagt driftsoverenskomster på ældreområdet, er det ofte, fordi man i kommunalbestyrelserne ikke kan se forskel på den ene og den anden institution, og så er det nemmere at opsiges en driftsoverenskomst end at skulle afskedige kommunalt ansatte.

Endvidere spurgte hr. Qvist Jørgensen, om ikke jeg var enig i, at de selvejende institutioner på dagpasningsområdet har været gode. Det er jeg sandelig enig i. De har mig bekendt heller ikke givet problemer, og jeg tror heller ikke, der er tale om en bevidst tendens til, at de bliver nedlagt, men det ved hr. Qvist Jørgensen formentlig mere om, end jeg gør.

Jeg vil gerne sige tak til fru Margrete Auken for et meget tankevækkende indlæg. Jeg har sagt lidt om, hvorfor vi måtte afgrænse redegørelsens område, men jeg synes, det er meget vigtigt at få slået fast, som hr. Traberg Smidt også gjorde, at også børn skal have lov til at være i fred. Jeg vil dog sige, at det er lidt hårdt udtrykt, når hr. Traberg Smidt sagde, at ulykkerne sker, når børnenes verden støder sammen med forældrenes verden. Det skulle efter mine primitive begreber gerne være sådan, at vi levede i samme verden som vores børn – i hvert fald til en vis grad – så der ikke ligefrem skulle komme ulykker ud af det, når de faldt sammen.